

Bréfa- og málasafn Benedikts Sveinssonar 1921-1942, fyrri hluti

---

Bjarni Benediktsson – Benedikt Sveinsson – Hafliði Eyjólfsson Svefneyjum – Hrakningar – Slysfarir –
Norður að Djúpi – Þórður Jónsson í Friði – Breiðfiskar konur – Ingibjörg Jónsdóttir frá Djúpadal

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

---

bjarnibenediktsson.is

Einkaskjalasafn nr. 360

Benediktarskjöl

Askja 5-16, Örk 6

©Borgarskjalasafn Reykjavíkur

Fáinn orð um formennsku og stjórnu.

Eftir Heflida Eyjólfsson, Svefnegjunn.

[Ritgerðin er hér fyrst og síðan prentuð í Íslands-
földa árið 1888, en endargreint í Almanaki Fjöðvísna-
fildagris árið 1920. - Því er í minni hluta tekis þessi minni
gjafsozi og tekur hana upp í þetta tölfr. Þegar tekið
er um formennsku og stjórnu á öðrum tölfrum getur
Hefliði í Svefnegjunn is flóttur tekið. Þar er á er
kenni.

Hefliði var fæddur í Svefnegjunn 23. ágúst 1821,
sonur Eyjólfs kvesturjóns Þinardóttur. Eyjólfur var, að því
kennugetur er, báðsle mætur minni og helli einn ein-
un mjög lítill orkva. Guðrún Hefliði þegar í öðru sjö-
gerður minni. ^{Nítján} Nítján gamall var hann formatur
á háskólaárgangi föður síns og hóf þann starfa á hendi
í 24 ár, og flótti hreyjinnu manni tekið, enda var
hannum gott lit hálta. Í 17 var ~~var~~ hann formatur
í Dröfvi og 5 var á Hvítádrunum veltur. - Skina á
Brúafelli þá Hefliði hreyjinnu manni snjallari stjórnu
og heppinnu að þriðri orkva. Hann var ræð mætti að
tustunni og var þó á yngri árum, að rígi get þann
mann, so af honum var í glímu eða öðrum líkjum,
Hefliði var him þjóðri sínum, þráður í háttum og hreyjinnu
manni visselli. Hann andóttur í Svefnegjunn í ^{apríl} 1894.

Ungjum æði að taka að sér að vera formóður í opnum
 vólum í vísilöðum eða lengri fjöferðum, nema hann sé
 aðrir nokkurnvegin myndar að þri að vera heggóður, lozinn
 stjirnari og um þann allt aðskilinn, veldisgjæfur og ráðgjóður,
 þegar slandi veður þu að höndum í gó. Það ríður nær all-
 tilis ^{od} formóðursins þefi yfirvardi yfir hörelana í þessum
 þinum, þu að hörelarnir þri fullt hraust og virdinga þeir
 formóðursins. Það er harða líðinlegt þegar hörelarnir
 slanda - ef ég mátti þu segja - upprí háinn í formóð-
 ursinn með ummalum, lítlum og ymra mudi, og jafn-
 vel taki ríðin af formóðursinn aðlóskaust. Þó virðir þu
 veldi í mót, að formóðursinn spyrji hörelana, hvað þeir
 símil í þann og þann sveipinn lítök. Þegar eða veld
 ríðis, þegar slandi þu að höndum, en formóðursinn þarf og
 veður að vera mótur til að taka þau ríðis, þu þá gegnir
 veldi. Hörelagott og jafnvel ríðagott er, ef hörelarnir sjá,
 að formóðursinn missir hug og kjark, þri að þri getur veldis
 höfninni veid þinn meði hösk; þinn, auk þess þu
 ungin hörel getur ^{þorist} fullt hraust og virdinga þeir slíkum
 formóðuri, þu lozinn, þu þann að öðr. þu þann að vera.
 Það er aðvísat, að niðr er ástandi í öllum fjöferðum,
 að allar álvinnur og ótöld sveipin sí þu völduust og
 vel þri öll zungis, t. a. m. seglin sí þefibegs slár, þri ve að
 zund, slandi í þefibegnum stóð í veldisinn, þann sí mót ríðis,
 með þri að þrumu ríð sí í hval segl, öðr þjál sí líðing og
 veldi þri veldi, þri hvarvisti þri að höndum.

Þó eliza og opnum völlum, er æis nei vandlaust,
 og er vissulega iþrótt, sem einn er ef hi við aldri verður
 fullnumin, en lönd smátt og smátt með ofingri og nákvæm-
 ri eftirlit. Þá iþróttir mér, og eru í högl og gefa minna
 fæslar, ávísanlegar reglur eftir og tregla í eljörn; þó ein
 iþróttir eru með eljörn^{at}legis; þó einn er tregjum
 um eljörnina og hefi, ef til vill, sína eljörnoraðferðina þær
 formóður; en — aðalvandinn er að vera vörð af öllum
 er veis þri, og gjörinu kúpi vörð í kof, sumir — mér
 liggur við að segja — gopalegir formóður, hafa þó þeir
 aðalreglu í hvarvidri að tregla einn með að vörð getur
 framast þó er, og að halsverður gjör er sigldur inn í
 vörð. Síka sigling álið og vörð gopalega, hælulega
 og gopulega; auk þess sem þó, ef halsverður gjör er
 sigldur inn í vörð í hléborða í hléborði, þegar
 vörð niður í gjörinu, þá tefur þó halsverð gang vörð
 ins. Aðalreglan, og eftirlit er síðasta, er að sigla al-
 du gjörinu í vörð til muna; en nei; þó er þá, þá
 lítil er fúfti inn í milli kappas í hvarvidri.

Þó er orðið nógum vegin rann og dannað af rannst-
 umni, og hælumasta siglingin, þegar stór gjör og ofsaverður
 er að hvarvidri, er undanheldi, þó einn þess, og þá vilja
 gjörum gleypa vörð. Þó er þá vera og rann til að
 veis vörð af öllum, og tregla halsverð vörð með vörð,
 einn er ef stór gjör ein; þó er þó er þó, og eljörninn
 í mýri ^{óhætt} með að tregla gjör vörð og vörð kapp

og þeyglast fram í, og sér síður, hvern stjörjunum líður
 fyrir ofan vörp; eftir í himin bóginn, þegar sigill er
 nokkuð flaut með vindi, sér stjörnuvörp ^{stöðugt} ~~blátt~~ í þri
 vörpinu í vindvörpa, hvern og hvernig stjörjuvörp rísa,
 síður þá mjög mikið í stjörnuvörpunum, og hann hefi stöð
 ugh gát og rokandi auga í stjörjunum, sem og vörpinu
 skafur, til og vörp vörp ofallum. Þó er ein vörp stjörnu
 kemur þó nærri vörpinu, í stjörnuvörpunum og vörp vörpinu
 og farsvörp þá ~~til~~ með sér, hvernig hann eftir og
 vörp þá og þri stjörvi: hvern hann eftir og sigla
 fyrir stjörvinu, sniðhalla hann, og þá í þri vörp
 og láta stjörvidis ganga fyrir þannan vörp; og vörp
 mi lalast við og vörp þetta nokkuð vörp.

Alla ^{þá} vörp, sem myndar sér, og vörp getur ein sigill
 fyrir og er ein vörp um að geta sigill af sér ein þess og
 of vörp vörpinu með ofnirill: sigling, og að minni allan
 vörp og fardal með þri vörp, og minna genginn hoflura
 í vörpinu (sem okis og hofl) og láta vörpinu vörp sig fyrir
 þannan vörp, og þá, eftir þri um í skundur, og si þess
 ein slakka vörp, þá og sniðhalla vörpinu með hofum gangi;
 þri og þess má með einu mið vörp nema hofur gangur í vörp
~~í~~, og með sniðhalla stöð við, sökum þess, og vörp getur
 ur auðveldlega gengið umri við, einu um of vörpinu og við
~~þess~~ þakalilis framán, einu og auðveldlega samlinstir vörp ein.

Auðvilas er, og stjörnuvörpunum síður í eftir þessla
 megni og stjörp jafal og líður, þess nokkuð vörp í öllum

sjáum, sem að skipinu komaði að þessu sinni og
 stórum. Þótt og þessu slóðinu ganga, og á hvarja einu utan-
 bords og innan. Þessvegna ríður í að forsoð að láta skipt
 renna ofan í djúpa laubimor, heldur ölla þei og smjiga
 eftir því ásumum. Þetta má vel mál hafi og ofin. Semu
 eld á ofi hís, einkum ungir formannir, í nokkru hvarvi,
 svo að munu gald þess til slíks stjórnsloka, þegar slátt verður
 og sonda sjó þu að hindaum. Þessu þá formastur, sem skipi
 opnum vél í slóð og vinda verði, mun þessu komast að
 raun um — ef honum annars er átt um, að stjórni þei
 í lagi — að hann verður að hafa forslan og breiðan hug-
 ann við stjórni, og á þau verk, þessu þu að segja
 þessu sem formanni.

Þessu svo er við, að slóðir þessu brotjóti hís mjó
 nevi skipinu, og stjórni um er, að öumfljannlegl er að stjór-
 ni munu þessu ium í skipið, vinda úna íróðis að klappa
 skipinu sem allra fljótt upp í vindaum og ölla slóð,
 stjórni þessu allra aflast í skipið, heldur aflur af skulnum,
 þessu þess, að í mið skipið er framantil í miðja
 skipinu má brotjóti um með engi mál komu, einkum
 ef skipið er flátt við slóðinu; annars er, ef þei við, hvar-
 um við. Þessu ríður stjórni um að hafa verkandi augu
 að slóðugl gól.

Þessu þu þu við, að munu þu ofarok í sjó, svo að
 maunast er annars kosker er að láta ^{renna} ~~þessu~~ í vindaum er
 sigla með líblum blestri, sem verður þu að vera þessu við er

við skipis, svo að það væði fástara í sjónum. Í seiker ofa-
 veldi eru engin önnur útræði, en að taka skipið höfti um
 meistar gangi, án þess þó að ofgjörð skipinu sé dýgla
 gjo inn í það til minna munnar, og mun þá vera
 hagræmest að vera hjó, að dýgla tilis úts ómist hæl við vind,
 innu. Er þá útker-ástandi fyrir skjórnorann að heppna
 veri skipinu ofan í skjórn laukir nor, heldur láta það, ef
 uml er, þessi eftir hærri bárunum. Annars mun það
 aflast, ~~er~~ er slík ofsetok ver að höndum, að orol var slök-
 gjör ein minni í þinnjó. Það veldir þum slökjörann
 samist veri upp-^{er}fyrir ofli vindanna og sjónum veró sétoni.

Að oflora skip er þinn mesti og verólegast hók, er
 mun slofna úr í verólandi og eiti aðri að úr úr slök.

Þegar mun tillo fyrir brinlendingar eru veró að
 luga þar um ein slökjörinn, þá er það vanalegt að fást
 — að minsta kosti var það renja í Drilvik og í Hjalldandi
 — að formotunum telur höndanna ranna að haldi skipinu
 kyrra fyrir framán urðinguna, meðan hann er að taka
 eftir, nor ólagis gengur í landi.

Eins og flestir sjónum vilja, er ólagis þjör báur
 að þrumuflötur, þum ganga hótta eftir aðri í land, en
 síðan veró þjör lalsval séttori í eftir. Þá er þekin brin-
 ríðunum, þegar þjórn og síðustu báruna brýlar í land.
 Er þá útker-ástandi fyrir skjórnorann, að hann sé veró
 viss í skjórninu, að taka þrumu báruna ranna burl
 oflan í skali ^{í skipinu} ~~á bárunum~~ þá þess að þrumu báruna ranni þarri

öveg beint í land. Komi grunnskólinn ^í öðrum megin
í Kúmbungvík skissins, snýst skissin í sama veltfandi
og vaxar flátt; er þá minn hella búinn.

Þú hefur þannig í fátta orðum dregið á, hvern minn
hefur kynnt og sést aðfarir og skipta orðum við þess, hver af
því, að ég þyrkið kunnar velur leið stjörnu í aðris, og allra
síðt velur í eftir formum, heldur af því, að ég hef hvernig
síð í þessu ritgerð um þessa efni, sem ég veit þú að
alla, að ekkert mun vanþörf á að hefja fyrir þér einhverja
leiðvísinguna um.

Þona ég, að viðværingar í stjörnu geti heft númerið mol
af þessu inni, ef þú ert hana með alhygli, og mola þú
stjörnuorðum, er þú hefur veit áskild.) (

Hofedi Þjóðfæri,
Lúefmeyjum.

Þrákningar - Slegsfaris.

Þrákningar.

„Þátt einhvers vati ylingis,
er öviss lendingis.“

Fornólfur.

Þátt nokkur þessi vísir dróttin á gjöferti og gjömunrenn
Bridfestinga, í sambandi við almannalífis í þáttunum þeir ad
framan, verður þó ad gra þri efri lítið í þessum viti.

Gjömunrenn er ad ríkur þáttur í lífi Bridfestinga, ad enginn
þor ríka heyrmynd um þá bókalei, sem þeir heyrir fyrir tilvernum,
nema hann kemmið all-rot-leys á þeirra á gjömun - og dauða.

Þvíttun viti ári vitið ad þessi gjöferti er minni -
slóttur þessi viti þor um slóttu - þrákningarum og slegsfarium.

Adri verður þessi þri komið, hvort minni ad gæla og
vandið um gæla er - og hvort sleggis sem gjömunrenni um,
ad viti vati minni ^{eta} minni gjöferti og þrákningar þessum þri
minni gjöferti, sem bókalei í Bridfesti. Þvíttun viti
þrákningar og slegsfari þótt meðan iðottur og þrákningar
viti slóttur af minni þessi. Þóttun viti ad viti viti
eftir fangum, og viti þótt af slótt ad þessum minni í þri,
sem fari viti þessi, þri er Þessi Karl marglyndur og
þessi ad viti þessi. Og þóttun viti, sem viti þessi
allaf gefið þri til ad viti gjöferti. Þvíttun viti þessi
in í þessum viti þessi þri þessi þessi þessi viti þessi
og þessi þessi gjöferti Bridfestinga:

Kæfa er en Draumadöf,
 deblaut líf og skundadöf,
 og sigla flugi í fjarðarmúf
 og flugi þú í vötu gróf.

Tögnar, sem þú fóar á eftir, gefa nokkra hugmyndir um
 þella. Þor en grípnað nauðurnveginn af handhöf. eftir þeim heim-
 ildum, sem hógl vor og ná þú, og þeim er ekkert ráðað, hvort
 eftir „götum“ eða aldri. Þor en haldur úti mjög mörsum, en
 og þessi þú, og þor ef allsáða hugmynd um þessum þá
 sjöfundaðna á þessum stöðum þú ferdur þínum og þeim á þessum
 dag. Tazan endastekur sig. Og í sögunum kemur eld
 mörsum sögubókunum vör, en þótt skrifad væri um þor
 langt má þessu um sig. -

Áhræningur Stefids.

Tíðará klæta vör 1844 undi Eyjólfur kuppstjóri Einarsson í
 Tvefnýjum Stefids sem einn í fjarðaral undi Jóhul. Stefids vor
 þá aðrir 21 árs gamall, en rökur mætur og lífs-sjómadur. Þessi
 mun vör hóslor þaus: Jón Guðmundsson er Tvefnýjum, Ey-
 ólfur Eyjólfsson er Tvefnýjum, Sigurður Jónsson er Tvefnýjum
 í Bjarnýjum, Asger Jónsson er hlésvell og Sisti Jónsson
 er ~~hlésvell~~ Þreykhésvell. Þessu einu vor fulltíka mætur, þessu
 alir unglingsur einu við lífsgræddur.

Þeim vörjati vel undi Jóhulinn.

Aðri þessu hálta, sem þessu um haldur, ríðal til
 heimfæddur með Stefids mætur að nafni: Guðbrandur hét
 Þurvaugsson og gístrona ein, er Guðrún hét Jónsdóttir, allur

undan Jökli. Guðbrandur þessi var fjúrtíu metur og
 zítur háli. Þeir höfðu af sig þá Hjallalandi föðerlogium
 nokkan þeir þálmennuðog í zítu vör. Þóttu ríðarleidi um
 á mið við Austkampt. Þó þá að leggja seuman gulu ofan
 af Jöklinum og höfu þeir höf laud við Þeilmastöfu, og þeir
 sigðu. En sonar þannan heit veindum og zettu þann þá
 mör til austurs, og þá kom um á ~~meit~~ Hóastöð höfði um
 velur um á Gilsþjóð og Reykjum. En þá mundi þeir nor
 þren vörum djúpl af Þeilmastöfu og þeir sá, að enginn koml.
 um var að má enginn. Tylki þá ~~þetta~~ með kofaldi og byrði
 landsyn á vörum skunda, hvóðadins gulli velur til Þars-
 strandar, í Þausdölsfjall, og upp í höfðam. Þeir höf-
 ræðu þá til í vörum eftir þingum; þóttu mættu um þóttu
 og sattu í skellingu, rifadu siglis og sá þann kom vandlan
 að klappa norður yfir Þeilmastöfu undir Þarsströnd. - Tiltu
 sidar sigði kofald alla landsyn.

Þannig var vörum til vörum: staflidi skildi, Guðbrand
 var heit vörum, þin og Þeilmastöfu slóttu í austri um Gisti og
 þinir hödelarnir hieldu siglinu. Þóttu þóttu mörum um í mörum
 þá. En þeir klappa yfir þeilmastöfu, við að þeim ríð mörum og
 skall yfir austurum, þóttu mörum við af vörum þeir kof-
 aldinn. Tylki þá í mörum smaldur. Staflidi þóttu þá hödelar að
 austu röklega, og þóttu þeir vörum á vörum þinam.
 - En þóttu röklega hödelar alla, að staflidi sigði til höfs; en
 þann þóttu þá vörum röklega og kvóðu sigla á Þarsströnd. Þannig

! Fiskumis

siglon þeir lengi dags, án þess að úl af vordlokum munu séi
 þeir kafeldi. — Toks leitr kafeldinu, þá þá til sálar og gíllti
 í hátt þíu þeir slefni. Mer þá mönnum vissi þannan um
 hvort þíu þá væri, löngum þess vora Þauvoldshjall an
 oris Svorráðs og rannal þró ríðora. Líti mi kafeldinu
 af þessu mál þeir gólu áttar og þá þá, að þess, vora vinnu
 sjávar djúpl undan Íslinu.

Guðrún gríðkoma hafði verið meði í veldnum, og höfðu
 báðvegar hláð að henni eftir fíngum. Lítil henni mi upp og
 spandi, hve langl væri komið. Guðbrandur varð þess vörum
 og mál: „Þú al þá lifandi Gudda min; legðu úl af ofbor, þess
 so langl eftir!“

Þessi mi vörð um skund. Vindur smeyld til velds
 og síðan þeir þá um í þjórtinu. En þetta var orins tregja-
 slat. Þessi helli vörð þó, að þess höfði dæri jafnmítt
 vörð. Vörð þá að halda um rann og var þess mítt traut,
 en munn orðis þreytís.

Vörð mi rann um, hvort þess þreytís. Guðbrandur hvatt-
 þess haldan, að þess ^{rynda} að ná landi í Tíglum. Þessliði vörð þess
 mundi endast í Þauvoldshjall og hilt afram. — Lítil um
 vörðis vörð þess vörð landi í Tíglum í Þauvoldshjall. En af
 þess, að þess vörð allis örnumugi, fundan þess vörð gítt lund-
 ingu en vörð að sleypa undir veldis og mítt vörð þess úl
 eitt vörð af fítti og vörðimur. En þess lífti vörðimur, að
 Jóhannes vörð í Þauvoldshjall þá hilt þess vörð og þess þess
 hilt mítt vörð þess munn sína, og gólu þess þá Tíglum

sviþium undan fjó. — Í Tauderium fengu þrakninga-
menum hinar vöðlu viðtöku, og daginn eftir höfðu þeir
þagilegt litið hvern í Torsfirnið.

Þægar Lúðvafur þess þjóni spæddi, að þeir hefðu
verið í fjó dagum áður, og mælt, að hann hefði sagt:
Þú ert allur heill, og guð vilt heilga.

Þessi siglingar skofu, þótt eftir Brúðrið og þri
þor í Tauderium, þótt að öllum hin þótt þótt, en hvern
vor erum einn og einn daginn, og skal niðurlag og
kordis.

Ávarningar Gísla Gunnarssonar.

Gísi er maður nafndur Gunnarsson þri Þjarnarinn.
Öllum er nu lík í „Tönnu Jakobs gamla“:

„Gísi Gunnarsson var maður, hvern en meðalmeður
og mjög þessinn, beinroddur og mjög vel limaður, varður í
hár og vegg, veggis þykkt og mikið veggstodis, andlitið
móttuð stórt, eitt alvæg, kringulstular, fjóður í kinnunum og rafis
búnd og þannu stórt, augun grá og tvö og eitt mikið og
típt. Hann var af öllum þessum þessum maður. Þráðmenni
vor hann hís meðla þess aln vinnu, siglatur affislega og vinnu.
“

Gísi var þessinn einn af öllum þessum þessum í Brúð-
fjórðun sinnar daga og afleidd að þri vaxi. Hann slundur
riddi og hákarleiga undir fjótt og viddi, einn og öðru vinnu
í þessu tímabili. En afleidd hann hefði verið þessum í
~~þessum~~ svipum þess öðru í Landi og í Trilvirk, þri^{at} þessum
vor hann fjóttur þessum enda dykkjumaður mikið.

„Zínasinni var Gisti vinnu-matur í Skarti hjá
 Kústjani Kammerráði. Var hann formatur fyrir Kústjans
 og var í Drilvit um vorið. Hann var jafnan mestur af-
 matur í húsi vestur, þann hann var í. Um miðjum
 kom hann þeim í rúttrekipinu og fór útlefi af þeim í
 áttorðingnum Blisfara, þann um til í Skarðstöð
 1908. Trépið var stórt og hraust. Þegar hann kom af þeim
 út í Hjallaland var sunnudagsmorgun; lagði hann rúttreipinu
 í bygn, þráttar ~~var þá~~ summan veður var. Komu minir
 hans út í rúttreipið til handa í vökum ís landi og alls
 að saka hann, en hann hófist ekki yfirgeftu rúttreipi,
 en leyfði öllum höndum í land nema einum drög 15 og
 16 ára gömlum. Um daginn hósti þó mikil, að rúttreipið fór
 að ríka. Þráf þá Gisti var og var við stangina, kallaði
 völinu útgætt, kom upp skauti af seglinu, setti fyrir stýrið
 og klappi í rúttreipið vestur undir Lohstjarg. Þar var af-
 drög. Þegar þeir voru fangar komnið, segir hann við drög-
 ið: „É kveð þig þann hann í útsæði, og í morgun-
 koffið skulum við koma að Skarti í fannablið“, og var
 þá rétt, þann Gisti lagði, að um söluþykkingu voru þeir
 kammis í Skarðstöð, og drök hann morgunkoffið í Skarti,
 en háskerin voru allir út í Hjallalandi undir Jökli.“

Komumum vörum síðar var Gisti undir Jökli þann
 hann var þannur, en jafnan hóf þeir áttorðing til að
 fara í í hákkaralegur. Eins mátt þeir allir hákkaralef-
 mum í bygn. Var þá gull veður og dimmviðri. Síðari

þau dag gæti jökulvæðir minnis. — — — Þegar
 áhlaupis tussjati, segir Gisti við húska sína: „Við skulum
 klappa vestur, djúpt af Látrstjargi. Ef við náum nærri
~~Kattvík~~ Brúsnúki, náum við Kallavík stað þá Pabekis-
 firdi; mér er sama hvort er, allar eru lendingarnar
 kunnar. — — — Við höfum fróðum færi okkur, ef
 þau klappur í vestur útsæður, sem þau mun gera.“
 Færi varð líka um kvöldið. Skipti Gisti þá að fara um
 og segir: „Við skulum við láta okkur líða vel, þetta er,
 þá er vægla og nær um annað er að sigla um í
 Þauðeyjar. Þessum hefur velur í máli okkur er
 Skurdaugur fandi, og þar fæm við í skaupinu“. Sigla
 þeir ári um vöðva í vartar myrri, en í sínum slóð í
 floannum þá þeir voru minni brot, að fylgja undir snældur
 (því ofan þöflar). Þá segir Gisti: „Annar hvort er þetta
 niðri stað fróðum þess tíðis hór til nýgi þess;
 þess þess þess, þess er óhátt“. Eftir urðu þeir færi
 þess áföllum um allan fróðum, og voru þó gjör ógjör.
 Þess þess í dögum í Þauðeyjum. Þess Skurdaugur
 gæti til vaxið í máli þess og það fandi sínu velkom-
 um og alla mun hans. Þess þess þess er ól og
 abstepps gæti til kvöldis. Morguninn eftir voru komið
 nýttan vestur. Kalla þá Gisti húska sína, kvæði
 fandi sínu og þess vel í meðis þjá þessum til
 dögum og þess í Þessum um kvöldis, og urðu
 allir þessum færi.“

Jessur sógar um Gísla ein tenor ír
"Lögnum Jakobs gamla", wo of mannbjöringarnor.

En þau urðu af þess Gísla, of þann drun-
ari í hákárlegra við to. manni frá Þryggjum í
Eyrosvöl um 1870.

flex

Gíslur var kvæntur Guðrúnu Magnúsdóttur,
Einarssynur í Skálavíkingum. Þau áttu mörg börn.
Gíslur var af þessars hvers þjórnar Níelssonar, sem
ni vís í Gólfreyjum.

Fró Þáror-Ólafur og Gísla Gunnarsdóttur.

Ólafur hét maður Guðmundsson frá Þáror í Eyrosvöl
í Snafellsnesi. Hann ferðan rétti af Vesturkjúnum sóru
þau, of þann þrátt ír hákárlegra í sundvöldum roki og vögl
undan Eyrosvöl, notur ein Þróðlióð, til Skergilsenjar.
Ólafur var þinn þróðlingur, réttur þó, of þann flúttur vöglum
til Skálavíkinga og þjó í Skálavíkingum, en jafnan var þann vöglur
við orkumáttu síu og kallatur Þáror-Ólafur.

Ólafur var þinn mesti elgjörður maður, sló ein
höf og höfðinglegur aðeins, of þessum og orkumáttu.
Gledimáttur, raddmáttur mital og söngum, enda þó,
máttur.

Órkumáttur máttur máttur þinnum einþreyji sínu
í förmum vögl, of spurti, svord þann var ein Ólafur
frá Þáror. -

Ólafur varati:

Allur er dæmi 'Deifar
 Deifar-Bárrs slungur,
 Inslabajar, Deifar
 Deifar slakuyngur.

Deifar var ágætur formatur og aflasau, og var hæf-
 tlingur, að dagl var, að aldri selti hann upp vettlinga í dji.

Hann var marger verkisúndir undir Jóhli eftir að hann
 flúttist til Íslakujar, og skundaði hákerlabegar úr Íslakuj.

Tripó hans hét Gashur. Um það tíð var hann
 þegar það var orðið gamall og slakur:

Þáin þó bulli, og ritigur
 rífla umor dæti.

Allaf sekkast Deifar
 í hálffullum Gashi.

- Einsinn ^{hætti} ~~þó~~ Deifar ^{legist} ~~þann~~ ^{vita} ~~ad~~ liggja vitan til bjarar
 í Bjarnarjunn. Þótti hann þá í Gashi til útráttar
 undir Jóhli. Þetta var að tíðnum þessara. Loks
 kom sjóvegis, norðurlan stímingakaldi með hörkerfosti.
 Þá var Gisti Gunnarsson í Bjarnarjunn, og þæfði að
 kamast til undir Jóhli, þráð þó allri hann að vera for-
 matur þess vísni um veltunum. Þá var hann Deif um
 þó útlef, og er það velkomið. Var mi haldis af slakur munnur
 morgun; talar Deifar vinda upp tati delglingu og sigli djær-
 lis. Þegar komið er nokkur þá erinn þessir, að
 Deifar vísar að hlygja ritur formunni. Tilla vísar
 vísar Deifar að vinnu sigli, þó ^{af} vísar þó vinnu.

Gisti liggur á farangrinum aftur í vátunum og horfir upp í loftið, milli þess sem hann sýpur á brunnvins-kátunum. — Ólafur þátti gæti ein, en brogðaði það aldris á gó. — Þegar þannig hófist veis sigl um skund, segir Gisti við Ólaf: „Viltu lofa mér of skiptis, Ólafur?“ „Já, það er þú þessum,“ sagði Ólafur, „og þakka við.“ Síðan átti Gisti um stjörnuum og kallar: „Upps mér þóttu ma, þungu.“ „Gastur þalir það er,“ segir Ólafur. „Það er komið afsæður.“ „Eka; mun of dæmuna kemis í Rípsós, Ólafur,“ segir Gisti, „og lokis ír bós sifina, þallor.“ „Eðri þi skiptis áfram í gamla tíli, þvísuð var það hlatis, að veri; gal þar þess kallið.“ — „En þegar við lentum í Rípsós,“ sagði Ólafur síðar, „vórum við eru; þess kommis út úr skiptinu, en maull á blinðögylar, en uppsi gal þú eru; vilið í þessu stjörnu, sem Gisti hótti á vísunum. Þar heitum mér minni nákvæmni en þú gal vilið eftirlit, og þú þú þó þannu formaker.“

Þessi saga um þá Ólaf og Gistu er leinin í „Dörmum Jakobs gamla“. En ég hef líka heyrð gamla manni í Hlíðey segja þá þessari dýlingu þessa félaga, og boga þorum í öllu umboða samann við þat, sem heit er sagt. Þann sagði líka, að stjörnu Gísla Gunnarssonar í opnum vísunum hótti veis mjer sámað þar í minnum í orðnarum sínum og margu sögu þessu um smilla þann og dýfnum í gó-ferðum. Og líka hótti veis, að ungum komisð lík jafna við hann þar um slati, annar en Hóflidi í Tofrennum.

Ólafur Gagnmundsson var kálaráttur og dó í
 Áskey hjá dóttur sinni, Lísarborgu, og mami heunar,
 Friðolfi bókna Jóhannseni. Friðolfssonar frá Tveggjum.

Þráningar Andris Björnssonar

Andri Björnsson í lístæ í Áskey var lengi for-
 mator í úveg Ólafs prófests Sivaltzen. Vori 1839, laust
 fyrir demoríel, var hann á leið til ríðra í Dítvík, áðómul
 fléttumformámmum ís Vesturhjúum. Hótelor hann sóm: Pétur
 Sígurðsson ^{pur} frá Áskey, Jón Jónsson ís Tufadalsvöl, Karvel
 nokkur áttádar ís Tufadalsvöl og Margrét Jónsdóttir,
 gíðkona Andrisar. — Þegar komið var seðar undir
 Snafellssos stóll stundilega í leuman rokvetur. Síð
 Andrisar vor hlátis og ill að koma við reglun fjölbega,
 enda láttu svo illa til, að þas ~~hólfði~~ og fylki og hólfði
 ís sír í skípskunda. ^{stær} Hávegjar komuð allir á kjól í
 fúrdi, Margrét ákoma en skípið vellist við hross
 eflis annas og dukkenoti þá Karvel.

Pétur Jónsson bókni í Trálarjúum var þor-
 unu langl frá á skípi sínu, og slýðis vildi til hjá
 Andrisi. Hann ruddi þá íðora miklu af forangri sínum
 fyrir bost, komul að þráningum mönnum í kammri
 skunda og gal tjergoi þeim allum nuna Karvel.

Þas þakileg þær manngjör, þessi, að Pétur
 í Trálarjúum vor samdrú/6 dala verðamunum fyrir hana,
 en hótelor hann 102 dolum hver.

Akroningur Sveins Jónssonar og Péturs Kúlds.

Þetta var í þorranum árið 1908 og 1909, og sjó menn
 hófu af stóð til átíðra undir jórum í Skálakvíslum í Þreng-
 firti. Þou þetta þeir Sveinn Jónsson, húsmóðir í Skálakvíslum,
 fróndóttir fararinnar, og hárðar hana, þeir Pétur Kúld Pétur-
 son og Stefni Pétursson, bróðir, báðir í Skálakvíslum, Sveinn
 og Bergþór Einarsson, bróðir í Hvallátrun, Eyjólfur Stefni-
 son frá Skálakvíslum og Guðmundur Guðmundsson, mi-
 bóndi í Östrand við Arnarfirð.

Þess þeirra vor aðilið frábrugðin þri, sem venjulegt gerist
 um jólafestir, og þeir félagar ölludag í hveim tóttum í
 veid - Hjallaland í Snafellsnesi - Og stóð þarum í þri,
 og Pétur Kúld átti líkum sexeringsbál, sem hann alltaf
 af hefði með sér í veid, tóti vegna þess, og flekningar
 vor meiri, og no alltaf hann og bryta tóttum í land-
 legum um velum. Bákurinn hét Lára. -

En margt frá tóttum en alltaf to, og Lára vor
 árei bryti. -

Samars vor ríðarstólar þeirra félagar stór sexerings-
 og María hét.

Þessum, sem þeir hófu af stóð í Skálakvíslum, komast
 þeir til í Bjarnnesi. Þou þetta þeir vörðfastir í nokkra
 daga. - En Bjarnnesinn vor no lozl af stóð í tóttum
 tóttum, seinnu morgun í aedlan ludi og bjarkvæði.
 Lídinn ríðan þeir þarum: Pétur Kúld vor í Lára
 með þri Stefni bróðir sinn og Bergþór Einarsson; en

Tveimur jónum vor í Maríu með þínum þrjú háselanum.
 Þeir siglðu úr Þjarnarvíkum laugar undir Snafellsnes, og
 áttuðu grunnhúsið íl með rúðum. Þeir siglðu þó sam-
 seðs, að þeir gáðu jöfnan bolokk úr í milli báta.

Tveir þó allra djúgunum tóku, þriðhinn vor mun slari.
 Hanni mátti þá eldur kigla með fallum seglum, þótt hjálðar
 væri þá sem lei vor í háum og ríðs undir að auk.

Væðir vor gott og meti þeim djúgunum áfram. Þegar
 kom íl í mið úr Grundarförð, ráðgjafur þeir um, hvern
 halda vægðir lengra að einni, að sigla upp í fiörtinum og
 taka þar siglingu. Vör þá leið í dag. Einn þó sem veður
~~hófu~~ voru þá ekkert ^{stær}, kom þeim samman um að halda
 áfram. - Tíftu þeir þó um hvern og tóu sekkur til tí-
 unda. Einn þó lengra dróft íl með rúðum, fór að draga
 upp ráðgjafara og jókulum og tál að ganga ofan yfir
 Ólafsvíkina - enda vægðir þá skjót um veður. Í örfáum
 mínútum byrði kafell alls landsins og í sömum svipum
 stóll í þreifandi býlar. Einn veðri ^{í þrjú} ~~áttu~~ Algas hafn-
 leyra þó sem slýtt vor til lands og þeir filapar engis
 kunnugis í þeim slóðum. - Tveimur hafði áttvita, en
 þeir ekkert, og meðfram þess vegna sattu hann þess að
 missa aldri sjónar af honum.

Þrátt þó vindinn að hvar, og jöfnufram á þeim
 í áttvitanum og seglumum, að hann hófti snúid sír
 og vor ein kominn veðlaun eða norðveðlaun, hvar þeir siglðu
 ein um fiörtinum aftur. Þrum tveist og báru báta.

ni nær lengur seglin. Kallar þá Þóinnu til Péturs,
 og segir honum, hvernig komid si ~~um~~ ^{um} vindaletunum. - Spyr
~~þá~~ Pétur, hvar gra er. Þóinnu kofar nær annars vort
 en of sigla til vaxa, þótt illt var. Vor þá allum Þóinnu
 af sigla inn fjörtíu aftur og fæsla, hvor þeir ^{er} ~~er~~ ^{er} ~~er~~
 vitans i Ellidavog og getu áttid sig i honum, og heldt
 lækis þor lendingu. Vor ni lækis af röðva og auk þess
 valla Gylur.

Þjórfloki ákveð munnid eftir að vinda þjórfloki i vestur
 og áttu þóinnu fullt i fangi með að verja vátana áföllum.
 Segl voru teinin nider og seglveid með vaktinum, og Gylgur
 þótt sig undir að klappa með þá illu undan jó og vindi.

Þáinnu munnu hófðu verið þótt til að selja upp vindalet
~~and~~ og von ni sigldis og kommis dælitid fram þótt
 Mariu. En rú i þá, að Þóinnu er að tala vindalet upp
 seglappann ~~þá~~, sí þáinnu, að þótt á Mariu hófa
 lækis nider seglid og vafa til þeirra. Latur þá Þóinnu
 kenna að þótt með mættinum einu. Lækis við vátinum. Og
 mátti þótt nær dættinu vera. Vor þá vo kommis, að Lækis
 mættid i sjóttumum nor þá full af jó; þótt vindalet.
 Pétur og Skofliði, létu þáinnu upp i vindalet með áttum,
 til að verja þánnu fátann áföllum, en Bergþótt skunav i
 austri og upp af kofsi. -

Þóttid ni mættid i sjóttu vindalet. En lækis og Þóinnu
 kenna Mariu að þáinnu söttum; vát, slóttu þótt
 Pétur og Skofliði upp og kommis yfir i þánnu. Bergþótt

vor dælitid sínum til, en gekur þó á síðasta augnabliki.
 Húll sig á aftur þinnung, elskar og gal þá þó þinn gæpi á
 þess kinnu og hjálpað honum til að hefja sig upp í bálum.
 - Elminum vor þá bjargad en Lára heyrir í sin Ögis
 og hafir aldri séð síðan.

Eftir bjarginu þeirna félagi ís Lám, vor seglbúir á
 sig, með vandrúni og þeimig siggt undan þó og vindi og
 tókst þá að verjast áfallum að meðli. En trúu kom
 í ljós, að bálumum vor opin af blóðum, og vor þá að
 reytja út allmínum af farangri til þess að hljóta
 yrði hófleg.

Enn vissu þeir þeir virð, þar þeir siggt. En
 kommu eftir að bálumum vae á, þá þeir vor, en gáku
 sér áttóð sig á þá í vörðum, en ályktuð síðan, að
 þad hefði verið Þaula, sér innan við Ólafurkver-um.
 - Állir voru þeirir róbáttu og hófu jöfnuð vörðum
 á vörðum. Og gamli Þyjaþor hóf þessu að í bálum.
 um aftan og drýpti öðru þessu í ferskelumum. - Hann
 veyti þó vörðum áður en þessu lyti.

Eftir þá sem innan dró með Inofellumelnum
 versaði sjörum að mun og grunnból urðu líðari. Lá
 þá oft við áfallum. Silt einu hóf sig upp brokja mál-
 ill við brokumum og óþræði með þessu að hóf þessu
 þá, en þessu smarráð formanna tókst þó að vörðum
 vo undan, að brokis man aðeins vörðum bálum, en fylti
 hann þó miera en til hófs. En svo vor þessu ~~meira~~

ádróttins minni, að það kessi Tavin ofan í skúlinu
þegar það erall yfir. ~~er~~ ^{er} vissi ^{hvað} hann þó ^{ekk} björn á
völlum.

fram of þessu fór kafaldis að minnka og lán þeir þó lýs,
og stömmu síðar fjall og þekktu, að það var Eyrarfall. Líti
þá yfir mömmu, enda zenn þá farslogis grúðlega ír þeir,
og luku þeir uman lítils lína hálfr í húp; að Hallbjörn
uppi í Eyrarvöð. Þor sjón þeir Mann til klunn, og seín
hana no hátt, að þeir lóðu, að óreggt var þeir állinn gögum.
Mestan hluta ~~þess~~ farangursins léku þeir upp í völlum,
en ván þá seín fram með lítinn hana veggis megin,
þóti til þess, að völlum fylki síðar — þriðium var rokkhústi
væðu — og no til þess, að hann vömmoti seín minna en orðis
var. Að þessu vömmu zengja þeir þeim af Hallbjörnuppi, og
var þeim vömmu þó þeim vömmu og raðvömmu þeim, enda
var þá mömmu þóti í jöðri að hlymningu og huld. — En
þóti var það, að vömmu vömmu að þjóðvömmu þegar þeir
nótu landi og no var hefðslan rokk og vömmu minninn,
no sjón seín óvömmu hátt; enda gefst seín í að líta um
morguninn þegar komis var að völlum. — Sjón hófti zengja
fram undan honum og lá hann í klunninni í flokkvömmu,
en allur farangurinn, sem rokk hófti vömmu fram með honum
var hóftinn. Þriðis hófti vömmu honum út í flöðinn
síðara hluta vömmu. — Enda dógti kunnugis meinn í
þessum síðum, að sjón hófti zengja óvömmu hátt þessu máti.
Hóftu minn allir vömmu mist vömmu of farangri

sinum. En meðal vor vati Péturs Kílds. Þann niðri
 bál sinn og all, sun þann hefdi meðferis. — Álvörðum um
 vón ~~í þessum~~ í þessum vakkaföllum vanti og, með
 aðroddi Pétur vati sinn.

„Fátakl höfn þú vottos ís,
 er vott þú fyrst af þessu lífi,
 og vott þú í ströngu stríki og kúfi
 stó þú þessu flestállum þú ert klí.
 Kúmlíkast vott kasta þú þú
 þú þessu morgna og afvott.“

Þú þessu
 um þessu
 um vott þessu, og þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu
 En þessu er þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu
 þessu þessu.

Á vott þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu
 má vott þessu ~~þessu~~ af þessu, og þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu
 átti, þessu
 í þessu. Þessu, þessu þessu átti, þessu þessu í þessu, þessu
 þessu þessu átti, og þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu
 og þessu
 dagarni þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu
 og þessu
 og vott þessu þessu.

Þessu þessu þessu þessu þessu.

Það er einn og seldi höfði kinnótt vel, að sama
skíptöfnunin flytti sig í hvernir tölum til vesturdráttar
undir Jölli.

Þingur átti ein þess Pétur Keld og Sveinn Laska
í hokkinninu, eftir 20. febrúar 1885, loadi Sigurður
Jónsson (stórmaur) af slati ís Bjarmeyjunnar til undir
Jölli sem þá er vor vanur. Hann hefti þó tala,
aðladi annan til vesturdráttar.

Sigurður vor þinn bestri sjómatur og þau vanur
Jöllaformatur. Þessu þá er vor kenndur í sjó, sem
oft kom þá, höfði hann þó þessu lítið að tala við
tölvunnar. Í d. útlitum á þessu lítið: „Já, góð minn,
si þú þú vilt, gleypa karlinn og svelina. Það verður
ni seldi af þú minn. Varsla þessu að lagja niður
skottit. Flytti þinn deindinnu. Líti þú vel á man-
inn í austurinninu. Hannig líti þúver á þessu,
Rilla 6 " 0. 2. þv. —

Sigurður vor formatur þarinnar og skildi öðr-
un tölunnar. Þinnu skildi Eggert Þorsteinsson,
þinnu Sigurður, unger mator. Þjá Eggert vor
háskola: Jóhannes Jónsson ís Bjarmeyjunnar, sjóliði
jóða, Gudmundur Gudmundsson, alldur ís Þreyk-
hólsdóttir og Páll Jónsson undir Jölli. Þinnu
vor á austan og ísok nokkvað. Þinnu vor á austan
af ísok nokkvað. Þiglan ein tótti tálarnir sem
líti þiggar úlfliki, og vor tálur Eggerts jafnan nokkvað

á undan. Þu þess hófi Sigurður vafis Ásgeir áður
~~áður~~ en þeir fóru af slóð, að sigr þari hann langt á
 undan sig, losði huldur deglin og víði af langt yrði á
 milli bátaunnar.

Vöru min bádís bálaunir komnir þorðun rífláðar ?
 kila, og þu þá eflis skammt ífaris út á land. Vör þá
 byrja áusturfall og þar gjör úfnari en gæla. - Allt í
 einu hvalfis bál Ásgerls, áu þess munu viti gæla
 af hvar orðum þat vaf; en af þri og skammt var
 á milli bátaunnar, kem Sigurður að máleyp á landa
 víði, og gal hann þá þjággð Ásgeir með þri og
 síðis til hans áu, en háðalunir þri fríur þor og
 bálaunir bándir.

Árekningar Línars Ásgurðssonar.

Árið 1894, 19. desember, losði Línar víði Ásgurðsson
 á víði í Múlahúppi af slóð til slakkyjar á álöringervippi, við
 sjálta mann. Skripis vor ferml ~~kurfi~~ kurfli.

Línar vor degnadar og alorkumatur einhver þeim með
~~um sína~~ við Búðisvíð um sína daga, og ha þarðger, að
 nos af bristum þátti. Hann lét fölommu mittis á unga
 aldri og vor óskunnar upp þri þri, en skundði þri
 alla vinnu á gjó og landi sem þess vor. - Samkvæmt vi-
 skapnum á víði var hann þorðun úlgæð og vorklun, og
 þorðun sögur af, að þorðun vafis gæla, þorðun á þri.
 Línar dó á víði áður 44 ára gamall, árið 1900.

- Á höfðum hefði átt í þessum ferð: Jón Jónsson, síðar bóndi á Vildora, Gest Jónsson frá Lillaundi, Jón J. Jónsson, Sveinbjörn Jónsson og Sigurd Snelsson, Arnarinn frá Þó í Þajormi.

Vitur var auguþi þegar þeir höfðu af eld ^{úr} físti, aðris suman gola, en hvesti allmítt með völdum. Þegar þeir voru komnir ofan undir Langey í Klakjör-
lindum virkileg um höfðum voru, ^{athum} voru frá verk-
eftir þat. Þeirir andofu þó ofan undir, þar til þeir
höfðu nær þri nót landi í Sýrui, en þá heit vörir
vo, að þeir drögu euri lungu og vor þá illis um að
þeir notu til Klakjör um kvöld. - Á þá vandast
máli. Tveoðlan stóvörir vor vörir í, kaldinn
á vrammargismáli í eðri, langl til lands og
lúðir ókunnar og vörjötur þangar, sum heill voru þó
á að sigla til mannaþyggis.

+ Tvo vörir að segja þvægi lögn, sum þinn gengur.
Og þess vral gelis, að euri vor sum bítill samkamlog
á völnum. Tunnir höfðumir vildi sigla til Þorsnesjör-
shax síðra klata daginn þegar mæturinn vörir og
vinder fór vaxandi á máti. Formader vildi fræsto þess
að sigla til land, þótt einn vörir oris, þegar þeir drögu
euri vöririnn lungu. Þóvægl vor þó gut. Á þess máti
vo, að þeir klappu til Sýrui, sum er nalla óþygg og í
Klakjörlindum frá ofan Sýrui, og alluð að lála fyrirvöl
þor um máttina. Sýrui er lítil og þvægi frá ending við

þana í sýningu. Þeim gætt þó allur að landi og
 þáttum norræna af þarminum ír vaxinn um kvöldið, en
 allur að halda þá í feli um nóttina með þá sem
 eftir vor, og tók þá nokkurn veginn. En með velt-
 umi um morguninn gætt vinder til vestur og ír
 þá brúna við mynna. Vor þá feli úr vaxinn
 eftir þá sem fang vor til og slóð við þá eftir mátt,
 en allt kom fyrir ekki. Að lítili skunda lédinn
 fang þá við velt róð og vaxinn völuði í vaxin.
 - Vi var þá gjaf, en gjaf var. - Þá félagar
 vor um orðir vaxinn um í vaxin, allan þá
 mannaþróttum. Vor þá til vestur þann dag.
 Norðurlan þótt við með vaxinn, en gætt í norðan
 fyl með kvöldinu og haldi þótt upp í 10-12 kl.
 Þann dag vor þá með vaxinn í feli um mynna og haldi
 vor sem þá sá, tók upp mátt af vaxinn þá
 sem hald vor í og stóð til úr þá með vaxinn
 og feli við þá feli og annað þá þá gætt á veldi við,
 ef vaxinn, að þá sá ír vaxinn vor af vaxinn,
 er í feli vaxinn að vax, en allt kom fyrir ekki, enda
 vor vaxinn vax. En kvöldið vax þá undir veldi af
 vaxinn, kaldir, vaxin, vaxin þá haldi og vax-
 magna af þáttum. Þá fang þá þá vaxinn vaxin
 um nóttina. Að feli feli vor lítil, og vaxinn
 meði haldi þá annað en lítil vax, þá þá vaxinn
 um kvöldið þá þá vaxinn að í vaxin.

Þaðinn þor í eftir vor veður betra. Þann dag
fóru Flakyingar úr í Skrey og sargis kindur. Sáu
veipbrásmun glögg til þinnar, en ekki gátu þeir lokið
þá vasa vora við hana. Þótt þeir rændu þóð með öllum
máli og mostis slati upp í há-urjunni. En sárl
þæti þeim að gá bálum hverfa ofur til slakningar
líku þá dunnir hugfallast og tótan lillor líkur til,
að þeim yrði tjargos og vildu grípa til ímissa óyndis-
úrrofs, sem þó var ófokial.

Þótti mi mjög af mönnum um kvöldið og náttúru
og tók þá að kalla í höndum og fötum.

Næsti skammtdegisdagur kom og fór, en þess^{at} þeim
yrði milt til tjargos.

Að morgni þess 23. desember, sem var sunnudagur
var tosn og þykki lofti. Þeir, sem um höfðu nokkurn
kjark, skreutu undan seghinu þegar veina lók af
degi og kálluð og hröpuðu svo sem þeir höfðu þær
til. Þann hröp kaupast til slakningar. Vón þá stox
mannatis til lovi vátur og fandi að hila í nokkuð mi-
nun, með þeim líka, að þá var fandi að raka kurl og jafnvel
brál úr veipi þó um mjósmar. Fundað mi mun
ismis brátt. Vón þeir að vonum orðis mjög þækkast
eftir þunnan langa þrælling og útlaga, en þesskurt
þá fljóti ~~ú~~ til nokkurnar hlýtar við þess hjúrnun
og aðeins Flakyinga. - Á þriðji dag jólu vón þeir
glæmi þeim til sín. En þann veður eftirköskur, að flutki

þeirne lögs kinnfællis þad sem eftir vor velarinn, of
 sumis sörfjötri. -

Tigurur viðsönn vor um formingoraldur þessor
 hann lenti í þessum hrakningi. - Ungelur þeirra bróður
 inns manna, þu er mjög vor ríndur framgangs hans
 ös of hugum í þessari vöðilför. Hann tiladi aldri
 kjarkinn. Hann vor sífell í ferri um mjuna, kalladi of
 höfði þess hann höfði sinn til - of varð þad ad lokk -
 um þess til lífs. Tigurur fluttist síðar til Slekyjar
 of gerdrið gömdu, of jafnar talin með daglegur
 minnum.

Melaniferu nóti Snogjarnar.

Snogjörn í Högilley segir vo þri umi af sin um mörgr
 hákallabrum, í þess sinni:

„Uinn velarinn fórum við í hákallabru manudoginn
 furstan í göu, of of þriöfer Jóhannesson í áleley. Hann
 vor í Gull, vrisi Hávar-Ólofs, hringdofur sinn. Isaför
 höfðu verið of þri isrek við um Þriöflóa. Motti vrisi inn
 lögsast of vor vraml í mill. Við fengum hákall ad mun
 um nóttina of morguninn. Du þri þell í Kofalobyl með
 vindi í sudastlan. Isrek. Komu umi í slóum vrisum,
 of varð ad vris lögsastinn, ad veri vraml.

Uinn hákall lögsastinn vrisi vrisinn. Of vrisi við
 landi, of Kofur vris, áður er nótt þessi of. Við sigldum
 sudur of mun höfð höfð í Gunnodhört, eftir áttvilan.

annum að sama. En þá gefur sigldi vestur. Fastinninn
 vor með honum og nokkri aðri manni aðrir, þri^u tungi
 mun drögul mæra til mín. Alls liútl skoi rás að sigla
 vestur, þri es is vor vanabys mín un vestur hluta
 Brúatíassor, unda dneri þá gefur sudur innan dræmms.

Þri degi þas of orkur, að rás sigldum nokk vandi
 dugar, eflis lúðsleisinnun, þri að vramt rás þri vardi,
 þas til rás álið að komid var nálogl Quindoforti. Þá
 vkelur í denuan vður, of dnerum rás í aadrúður. Þá
 mællum rás í þreki of uprum skundum að sigla langa
 kraka fyrr spildurnar, þas til allt lokadil. Þá lögsund
 rás þas drækanun. En dneri lúð í löng aður, und is
 kan ofur í orkur. Þá leyfum rás íðorakur of lökum
 til seglauna ofur.

Þinn hásli kvæð ofur en einuinnu þas leyf
 þeijð, dnu ríklisl þri, of dneri þas samann þri dnu, of
 leyfum rás þri að vram nálogl landi. En skilil vor feijð
 þas in. Þas gal vras þeijð í feylum í rásun. En
 áfram hildum rás allt lúð of lök, til þess að komast í hli
 of raskur var, þri að ofura gal vras að vram til í ríngjó í
 is of kofaldsöngl un nállina. Þg vísri, að rás vörum
 nálogl Ludurkinnun, en þvar rás vörum vor meir
 óljóð, sörum kókanna dnu rás hópsun þas. En í
 þurjun vreggungar vísri allt í einu upro. Þá vörum
 rás komid in í nokkalluð Melvík, vestan rás Trast-
 shandur. Kofunin. Alls dnu rás is að gja nuna til lands,

of ífarl að leila verður til mín, er þvæst vor og mátt í
aðrir.

Stráml þá snerur vor einar nokkur, of íslant
að þinni náttu. Við komumst upp að höfni þunnar í
líli of löstum þor fyrir elni dættanum. Stráum vor
80 pund, með digurni kleskjafesti. Töldum við ein áll
borgis. En er þungis kom upp, vor þværi of og sjá,
austur, norður og vestur. Töldum þá nokkur fyrir fram
í, vobis, þreyti og syfiadi.

Þetta vor ein dagur. Þeirum séi í logn. En með að-
fallinu kom isinn í sneru ein í milli erjanna. Við vor
ein þóð gra, að veri raki í aðalinnu þeir austan. Þreytum
við þá aðra kleskjafesti við hina of tundaun þana við
vor þáflur of þreifil vísans. En hella gat vor í, að
skipið lídast af álokinum issins. Sneru þáfl þóð skund
ein borgna fyrir, of seig niver að framman, er elvri jarlar
lunka í beufestunni. En þegar allt vor komið í sjálf-
heldu sporvæði þóð þá of sé, en við gestum all þun við
gábum með eljörum, að hina álokin í skipinu. A þessu
geru allan aðfallstráuminn. En er stráum ~~er~~ skipti leyll
ein við upp of lébum raka í isnum til ofur. Við vor-
um einni að fá nóð of þu gáðu of vísun að rímta
mundi ein þóð sneru er við komum til þá erjanna, en
unda væð þu, að við gábum komið við árum, er spól kom
til í flóam. Vor þá elding nokur. En ein miðjan dag
komum við í Þorfrerjor of setum vísans í nauð.